

จากผู้ร่วมค่าย

จิกะ โมริกาว่าะ

จากค่ายครั้งนี้ ฉันรู้สึกว่ “รอยยิ้มและความซุกซนของเด็กๆนี่ดีจริงๆ เด็กนี่แข็งแรงมาก ไม่ว่าจะประเทศไหนหรือศาสนาอะไรแต่เราก็มารากรากเหง้าอันเดียวกันนี่เอง” อีกอย่างก็คือ “เด็กๆต้องมีคนดูแล” เมื่อไม่นานมานี้ ฉันมีประสบการณ์ที่ทำให้รู้ว่าเด็กๆมีพลังมากแค่ไหนมาแล้ว ดีใจมากที่ได้มีโอกาสในเรื่องเดียวกันนี้ที่เมืองไทย เด็กๆที่บ้านแห่งความหวัง แม้จะมีอดีตที่หนักหนาสาหัส แต่ฉันกลับไม่รู้สึกละเลยตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกัน ชาวค่ายบางคนบอกว่ารู้สึกก็มี ฉันดีใจที่เด็กๆว่าเรจแจ่มใส คิดว่าคงเป็นเพราะสภาพแวดล้อมดีที่บ้านแห่งความหวังเป็นแน่ ทั้งสิ่งแวดล้อม ทั้งคน อยู่กันแบบสบายๆ ผู้ใหญ่ให้ความเอาใจใส่เด็กๆ บรรยากาศที่เป็นเอกลักษณ์แบบนี้ ญ่ปุ่สนมัยก่อนก็คงมีเหมือนกัน จากค่ายครั้งนี้ ทำให้ฉันมั่นใจว่า เด็กๆที่มีผู้ใหญ่ตั้งใจดูแล จะเติบโตขึ้นอย่างแข็งแรง เมื่อก่อนไม่เคยรู้สึกมาก่อน ตอนนี้รู้แล้วว่า การดูแลของพ่อแม่มีผลต่อเด็กๆมาก

เด็กๆตื่นแต่เช้า ดูแลสัตว์ที่เลี้ยงไว้ ช่วยทำกับข้าว ทำความสะอาด ยุ่งกันแต่เช้า พอสายก็ไปช่วยกันสร้างบ้านที่บ้านกาสะลอง พอกลับมาก็ซักผ้า อาบน้ำ ... ในวันหนึ่งไม่มีเวลาที่สูญไปโดยเปล่าประโยชน์เลย การน้มน้การทุกคืนและน้มน้การวันอาทิตย์ก็สนุกมาก ฉันประหลาดใจเพราะคิดว่าคงแต่สวดมนต์และฟังคำสอนเฉยๆ ก็จิวตรีนี่คงมีความหมายกับเด็กๆมาก ระหว่างที่พวกเราอยู่อาศัยที่นี่ เด็กๆนี่เเวไม่ทำงานจนถูกพิทศนียด์ บางทีเลยคิดว่า พวกเรามาอยู่ที่บ้านแห่งความหวัง ทำให้ชีวิตปกติของเด็กๆเปลี่ยนไป เราไม่น่ามาเลย ภาษาไทยก็พูดไม่ได้ ต้องรบกวนพี่มุ ไอห้ม และคตสี่บ่อยๆ แล้วก็คงเป็นภาระให้กับอีกหลายๆคน .... ขอโทษจริงๆ

ฉันได้ประสบการณ์ที่ไม่มีวันหาได้ที่ญ่ปุ่สน ได้พบคนมากมาย ได้พูดคุย ได้ฟังความคิดของคนอื่น เป็น 12 วันที่มีเนื้อหาเต็มแน่น ฉันตั้งใจไว้ว่า อยากทำงานที่ได้ช่วยเหลือผู้คน เลยมาเรียนพยาบาล ได้มาเข้าค่ายครั้งนี้ยิ่งทำให้มั่นใจมากขึ้น ฉันอยากช่วยให้คนอื่นสามารถตัดสินใจ เลือกทางชีวิตที่มีคุณค่าให้ได้ด้วยตัวเอง

ดีใจจริงๆที่ได้มาร่วมค่ายในครั้งนี้ ครั้งหน้าก็อยากมาอีกคะ แล้วจะพยายามเรียนภาษาไทยมาให้มากกว่านี้

จากผู้ร่วมค่าย (ความรู้สึกเกี่ยวกับชาวญี่ปุ่น)

ในตอนแรกที่ชาวญี่ปุ่นมา ผมก็ไม่ค่อยได้คุยกับเขาเท่าไร อาจเป็นเพราะยังอายๆอยู่ แต่ว่าเมื่อเวลาผ่านไปหลายวันก็ได้คุยกันมากขึ้น จนวันสุดท้ายที่ไปส่งกัน จึงทำให้รู้ว่าเรากับเค้าก็มีความผูกพันกันอยู่เหมือนกัน ถึงกลับแทบร้องไห้

กับชาวญี่ปุ่นแล้ว ตอนแรกถ้าเราไม่เข้าไปคุยกับเค้า เค้าก็จะไม่ค่อยเข้ามาคุยกับเราเหมือนกัน อาจเป็นเพราะทั้งเราทั้งเค้าเป็นคนใหม่ในค่ายนี้ หรือไม่รู้จะคุยอะไรกันดี หรืออาจสื่อสารกันไม่รู้เรื่องเนื่องจากภาษา แต่ที่แน่ๆ ไม่ใช่เพราะต่างคนต่างหึงหรือกนะ แต่แล้วเวลาก็เป็นตัวช่วยทำให้เราได้คุยกัน ได้พูดกัน และก็สามารถที่จะเข้าใจกันดี ในการสนทนาเรื่องต่างๆ ได้ถามสารทุกข์สุกดิบ ทำให้เราสนิทสนมและสนิทกันมากขึ้น เลยกลายเป็นว่าเวลามันน้อยไปเสียเหลือเกิน สำหรับการจะทำให้เรารู้จักกันมากขึ้นกับชาวญี่ปุ่น ถ้าเทียบกับคนไทยด้วยกันเอง ก็เพราะทั้ง 2 กลุ่ม (ไทย, ญี่ปุ่น) มักใช้เวลาอยู่กับกลุ่มของตัวเองมากกว่า แต่คนญี่ปุ่นก็ไม่ได้หึง ถือตัว หรืออะไรกับเราเลย ดูเป็นว่าเขาขยันขันแข็งกันมากๆในการทำงาน เหมือนกับไม่รู้จักคำว่าเหน็ดเหนื่อย ทั้งๆที่ตัวเขาเองก็ไม่เคยทำงานหนักแบบนี้มาก่อน ในเรื่องของความอดทนต้องยกให้เค้าเลย ในการรับประทานอาหารเช้า นำประทับใจมากที่สุดที่เขาทุกคนจะกินข้าวพร้อมกันและให้ผู้อาวุโสเป็นคนบอกเริ่มก่อน และที่สำคัญเขารู้จักบุญคุณและความลำบากยากเข็ญในการที่จะได้ข้าวแต่ละเม็ด

ดีกว่าคนไทยเราผู้ซึ่งทำเกษตรกรรมเสียอีก ทุกๆคนจะกินข้าวที่ตนเองตักมาจนหมด ไม่ให้เหลือ

ไม่ว่าจะเหลือแต่ข้าวอย่างเดียวก็จะกินให้หมด ไม่กินทิ้งกินขว้าง อีกความกล้าแสดงออก เขามีความกล้าหาญกันมากๆ กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำในสิ่งที่ดี เขาให้ความร่วมมือกับเรื่องต่างๆเป็นอย่างดี โดยเฉพาะเรื่องการเมือง การอธิษฐานของชาวคริสต์ ซึ่งเขา(บางคน) ไม่ได้เป็น

คริสเตียน แต่เขาก็มาร่วมงานในทุกๆเวลา ชาวญี่ปุ่นเป็นคนใจดีมากๆในการเล่นกับเด็กที่บ้านแห่งความหวัง บ้านกาสะลอง หรือบ้านห้วยน้ำดิบ ที่เด็กที่นั่นดีสุดๆ เล่นแรงสุดๆ ไม่รู้จักวัฒนธรรมเอาซะเลยก็ตาม แถมคุณลุงทั้งหลายยังมีขนม ของเล่น เยอะแยะมาแจกเด็กๆ ทุกคนอีกต่างหาก แถมขนมมาจากญี่ปุ่นซึ่งเสียค่าใช้จ่ายในการขนส่งแพงมากๆ พวกเขาเป็นคนที่มีความอดทนดี ยิ้มแย้มแจ่มใส ร่าเริง ใฝ่หาประสบการณ์ใหม่ๆตลอดเวลา จนบางครั้งรู้สึกว่าคุณบางคน (พี่ยุกิ, พี่ชิเกะ) ใส่อโฮ! อะไรจะขนาดนั้นเนี่ย และที่สำคัญมากๆ เขาปรับตัวเข้ากับประเทศไทยเก่งมากๆ ในเรื่องนิสัย อากาศ อุณหภูมิ อาหารการกิน ภาษา วัฒนธรรมของไทยได้เร็วมากๆ จนน่าทึ่ง และความทำทนาย

แพชั่นแปลกๆของเค้าที่ชอบจะเดินทางไปท่องเที่ยวคนเดียว คนไทยคงอยากพูดว่าทำไมยังกล้าขนาดเราเองยังไม่กล้าทำอะไรขนาดนั้นเลย และก็อีกหลายๆด้านของเค้าที่ผมยังมองไม่เห็น แต่ในทางตรงข้าม ผมแทบหาข้อเสียของเค้าไม่พบเลยในเรื่องของการกระทำ อาจเป็นว่าเค้าซ่อนเอาไว้ในใจไม่เปิดเผย หรือเปิดเผยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับชาวญี่ปุ่นด้วยกันเอง หรือว่าเค้า(บางคน) ไม่มีอคติกับประเทศไทยเลยก็ได้ แต่ที่คนไทยอย่างผมสัมผัสได้คือเขาสามารถเก็บงำ เก็บอาการความรู้สึกได้ดีมาก (ยกเว้นแต่ยุคิ คะโตะ เรียว ที่สมเป็นชายญี่ปุ่นโดยแท้ในเรื่องของห้องที่ใช้นอนที่ไม่ต่างกับชายไทยหลายๆคนที่มันรกมากๆ จนอยากถามว่า รังหนูหรือที่นอนคนกันแน่) มันเลยเกิดความรู้สึกดีๆกับเขามากกว่าที่จะเป็นความรู้สึกในด้านลบ

ถ้าเป็นไปได้อยากให้คนญี่ปุ่นมาทุกปีเลย โดยเฉพาะคนเก่าๆที่เคยมาแล้ว เพราะเราได้เรียนรู้วัฒนธรรม สิ่งที่ดีๆ ได้ประสบการณ์เยอะแยะมากมาย ได้แลกเปลี่ยนภาษา (ไทย ญี่ปุ่น อังกฤษ) ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และที่สำคัญได้ทำกิจกรรม ได้ทำงาน ได้กินข้าวร่วมกัน ก่อให้เกิดความรัก ความสามัคคี ความเห็นอกเห็นใจกัน ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

ผมคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างดีที่สุดแล้วครับ เพราะมันดีกว่าที่ผมคิดไว้ ดีกว่าที่ผมคาดไว้ อย่างบอกไม่ถูก อยากปรับปรุงตัวเองมากกว่าที่มันไม่สามารถอยู่ช่วยค่าจนถึงวันสุดท้ายได้ ถ้ามีโอกาสอีกอยากกลับไปช่วยค่าย อยากกลับไปหาทุกๆคนอีก

นายวุฒิชัย ครองสิทธิ์ ปาน เด็กอีสานชัยภูมิ

จากผู้ร่วมค่าย (ความรู้สึกเกี่ยวกับชาวลานูและหมู่บ้าน)

ก่อนที่จะออกเดินทาง รู้สึกตื่นเต้นมากมาก แต่เมื่อนั่งรถไปได้ซักระยะก็เกิดความรู้สึกเวียนหัว อยากจะอาเจียน จนถึงหมู่บ้านห้วยน้ำดิบ อ.ไชยปราการ เมื่อรถจอดในหมู่บ้าน เด็กๆก็วิ่งมาต้อนรับ เด็กๆมองพวกเราอย่างไม่ละสายตา ชาวบ้านเป็นเผ่าลานูแดง สร้างบ้านด้วยไม้ไผ่ ป่อน้ำประปาไกลจากหมู่บ้านประมาณ 4 กิโลเมตร สภาพแวดล้อมของหมู่บ้านเหมือนที่เราเห็นอยู่ในทีวีเลย ก็ก็ไม่คิดเหมือนกันว่าจะได้มาสัมผัสจริงๆ ช่างเป็นอะไรที่ดีจริงๆ

ในความเข้าใจของก๊วก ก๊วกคิดว่าชาวเขาจะพูดไทยไม่ชัดอย่างเดียว แต่ไม่ใช่เลย ชาวเขา เขามีภาษาใช้ประจำเผ่าอีกด้วย และแน่นอน เมื่อมีภาษาก็ต้องมีวัฒนธรรม สำหรับวิถีวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของชาวบ้านจะนับถือพุทธ เชื้อสายศาสตร์ ซึ่งในหมู่บ้านจะมีบ้านหมอผีที่ปักธงสีขาวไว้เป็นสัญลักษณ์ ห้ามคนเข้าไปใกล้หรือยุ่งเกี่ยว

วันที่นอนคืนแรกในหมู่บ้าน รู้สึกนอนไม่หลับคิดถึงที่นอนอยู่บ้านมาก อยากกลับบ้าน ตอนเด็กๆ มาเราก็ได้ยินเสียงเขาเคาะอะไรก็ไม่รู้ ดังมาจากทางบ้านหมอผี มีเสียงหมาเห่าตามมาด้วย มันทำให้ก๊วกอยากหลับ แต่มันก็ไม่หลับซะที

สิ่งที่ทำให้ก๊วกประทับใจคือ การละเล่นของชาวเขาที่มาแสดงก่อนที่เราจะกลับดอยสะเก็ด เป็นการแสดงที่เป่าเครื่องดนตรี เขาเรียกว่าอะไร ก๊วกก็จำไม่ได้ ชาวบ้านเป่าเป็นจังหวะและก็มีทำเต้นที่ดูว่าจะเต้นได้แต่เต้นยากมาก

การได้ไปค่ายครั้งนี้ ทำให้ก๊วกได้ประสบการณ์มากมายจริงๆ ทำให้ก๊วกรู้ว่าเขาเกิดมา เขาไม่ได้มีสัญชาติเหมือนกับเรา เขาต้องทำเรื่องขอสัญชาติทีหลัง ซึ่งมันยากมาก กว่าที่เขาจะได้สัญชาติมา ทำยสุตก็ต้องขอบคุณพี่มู ที่ให้โอกาสก๊วก ได้มาร่วมกิจกรรมดีดีอย่างนี้ ขอขอบคุณมากคะ

คำแนะนำและข้อควรปรับปรุงสำหรับค่ายต่อไป

ก๊วกคิดว่าการมาค่ายครั้งนี้ต้องลำบาก ต้องผจญภัย แต่ไม่ใช่เลย มันไม่ได้ลำบากเลย ดีมีมาก ดีกว่าที่นึกไว้ ก๊วกคิดว่าไม่มีข้อปรับปรุงอะไรคะ

รัตนภรณ์ คำห้วยแ่ (ก๊วก)

จากผู้ร่วมค่าย

นาโอมิ คาจิโมะระ (วาระ)

ครั้งนี้เป็นครั้งที่สองที่ฉันเดินทางออกนอกประเทศ และเป็นครั้งแรกที่ได้ไปประเทศในเอเชีย เมื่อเดือนกันยายนปีที่แล้ว ฉันได้พบกับมูทิตา พานิช ผู้ประสานงานและล่าม ที่จังหวัดยามางูจิ จึงมีโอกาสเข้าร่วมค่ายในครั้งนี้ ค่ายจะเป็นอย่างไรบ้างฉันเองก็จินตนาการไม่ถูก เรื่องประเทศไทยก็รู้แค่ที่เคยเรียนมาในชั่วโมงสังคมศึกษาในโรงเรียน ฉันอยาการู้สึกกับทุกสิ่งโดยไม่ต้องคิด เลยเข้าร่วมค่ายโดยไม่หาความรู้อะไรเพิ่มเติมอีก

เมื่อลงจากเครื่องบินที่สนามบินเชียงใหม่ คลื่นความร้อนก็เข้ามาห่อหุ้มร่างกายไว้ ด้านหลังรถไม่มีกระจก เป็นการเดินทางที่ได้สัมผัสกับอากาศของเมืองไทยไปตลอดทาง เพียงแค่นี้ก็ตื่นตื่นแล้ว เมื่อได้เห็นบรรยากาศเงียบสงบที่ บ้านแห่งความหวัง ฉันก็ทวนคิดถึงบรรยากาศที่บ้านสมัยเด็กๆ ถึงจะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่สุขภาพของฉันก็ไม่มีปัญหาอะไรตลอดค่าย ร่างกายและจิตใจได้รับการปลดปล่อยจากความเครียด ทำให้นึกถึงคำว่า บ้านแห่งที่สองของชีวิต

เสน่ห์ของค่ายครั้งนี้อย่างหนึ่งที่รู้สึกได้ คือ ฉันได้มีโอกาสใช้ชีวิตร่วมกับเด็กๆ ชาวไทยมาก

เหลือเกิน

เมื่อได้พบเด็กๆ ที่บ้านแห่งความหวังแล้ว ก็อดไม่ได้ที่จะประทับใจในแนวทางการดูแลและอบรมสั่งสอนของพี่ประแสงและพี่ทัศนีย์ เด็กๆ เป็นตัวของตัวเอง แต่ก็เอาใจใส่คนอื่น มีความความบริสุทธิ์แบบเด็กอยู่อย่างเต็มเปี่ยม (ฉันเพิ่งรู้ว่าเด็กๆ มีบาดแผลทางจิตใจที่ได้รับตั้งแต่ยังเล็ก ก็เมื่อกลับประเทศ ได้อ่าน

หนังสือเรื่องราวของบ้านแห่งความหวัง และเรื่องราวของชาวเขาในเมืองไทย)

สำหรับงานก่อสร้าง ถึงจะได้รับเอกสารอธิบาย แต่ฉันก็ไม่ได้ไปปฐมนิเทศน์ ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไรมากๆ เลยเกร็งๆ เหมือนกัน ถึงฉันจะไม่ได้ป่วย แต่ก็ไม่แน่ใจว่าจะมีแรงสักแค่ไหน จะทำงานได้จนถึงวันกลับหรือเปล่า จะเป็นตัวถ่วงคนอื่นไหม ทำให้ไม่กล้าทำงานเต็มที่ ฉันทำงานไปคอยสำรวจตัวเองไปอยู่ตลอดเวลา ทำให้ไม่เต็มที่กับงานก่อสร้าง คิดแล้วก็อยากปรับปรุงตัวเองในเรื่องนี้

ตัวเนื้องาน เป็นการใช้ของที่มีอยู่ตามธรรมชาติ ใช้มือใช้เท้าของคน ทำงานตามจังหวะเวลาของดวงอาทิตย์ ร่วมแรงร่วมใจทำด้วยกันกับเพื่อน ทำงานแบบนี้สบายใจดี

เหลือเกิน

การไปเยี่ยมหมู่บ้านก็เป็นสิ่งที่ฉันเฝ้ารอคอยอีกเรื่องหนึ่ง ฉันประหลาดใจที่ในหมู่บ้านมีร้านค้า ชาวบ้านสวมเสื้อผ้าหลากสี หลายคนเจาะหู มีขยะเกลื่อนกลาดมากกว่าที่คิด ตอนที่ยื่นขนมให้เด็กๆที่นั่นแล้วเด็กๆทิ้งขยะลงตรงนั้นทันทีที่หันไปโดยไม่รู้สึกอะไรเลย ทำให้ฉันรู้สึกที่เราไม่พัฒนาธรรมประเพณีต่างกัน และการศึกษาเป็นเรื่องสำคัญทีเดียว เด็กๆส่วนใหญ่เดินเท้าเปล่า และตามพื้นดินก็มีเศษแก้วตกอยู่มากมาย ฉันเป็นห่วงเด็กๆมาก

การใช้ชีวิตที่เคยอยู่กับธรรมชาติ เมื่อมีสิ่งที่มีมนุษย์สร้างเข้ามาแทรก ทำให้จังหวะชีวิตยุ่งเหยิงวุ่นวาย เป็นเรื่องน่าเศร้า ความไม่รู้ทำให้เกิดความเสียหาย การศึกษาเป็นเรื่องสำคัญ แต่ว่า ในโลกปัจจุบันที่มีข้อมูลข่าวสารมากมายจนเกินจำเป็น เราจะเลือกอย่างไร เลือกแล้วจะนำไปใช้ได้หรือไม่ บางครั้งสิ่งที่เลือกแล้วก็มีสิ่งไม่จำเป็นที่จะไปทำลายวงจรธรรมชาติ ติดตามด้วยการรักษาสมดุลเป็นเรื่องที่ยากจริงๆ

การมาเยือนประเทศไทยในครั้งนี้ ทุกอย่างที่ได้เห็น ได้ฟัง ได้รู้สึก เป็นสิ่งแปลกใหม่ ฉันรักประสบการณ์ครั้งนี้เหลือเกิน ฉันต้องขอขอบคุณความบังเอิญในครั้งนี้ที่ทำให้ได้พบเพื่อนมากมาย

สิ่งแวดล้อมที่บ้านแห่งความหวัง ที่มีพื้นฐานการใช้ชีวิตกับการเกษตร ได้สอนอะไรให้กับฉันที่อยากทำงานดูแลเด็กหลายอย่าง การที่ได้พูดคุยและสังเกตนักศึกษาญี่ปุ่นที่มาช่วยค่าย ก็ช่วยกระตุ้นให้ฉันมีพลังมากขึ้น

หากมองจากฝ่ายผู้จัดค่าย การใช้ชีวิตในค่ายของฉันคงไม่ได้ทำประโยชน์ให้กับใครนัก ครั้งนี้เป็นครั้งแรก ขอให้ทุกคนให้อภัยด้วย โอกาสหน้า ฉันจะนำบทเรียนนี้ไปปรับปรุงตัวเอง จะเข้าร่วมกิจกรรมตามแนวคิดและจุดมุ่งหมายของค่าย จะไม่ให้กิจกรรมจบลงเพียงความพึงพอใจส่วนตัวเท่านั้น

จากผู้ร่วมค่าย

สำหรับความรู้สึก ก็รู้สึกดีมีความอบอุ่นทุกคนที่อยู่ที่นี่ ให้การต้อนรับดีมาก เป็นกันเอง เด็กๆที่นี่น่ารักมาก นิสัย เขาช่วยเหลือทุกอย่าง มีความรับผิดชอบดีมาก ส่วนเพื่อนร่วมค่ายชาวญี่ปุ่นทุกคนก็น่ารักดี ถึงแม้ว่าเราจะคุยกันไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าไร แต่ว่าเขาก็พยายามที่จะพูดคุยกันอย่างเข้าใจ ก็ดีค่ะ ก็อยากจะให้มีค่ายแบบนี้เรื่อยๆ ถ้ามีอีกหนูก็อยากจะมาอีก

ก็อยากขอบคุณสำหรับอาหารทุกมื้อ และก็ที่นอนทั้งความรักความอาทรที่ทุกคนที่น้อมอบให้ตั้งแต่วันแรกที่มาถึง หนูมีความสุขมาก ตลอดเวลาที่อยู่ที่นี้ ถึงแม้จะเป็นเวลาสั้นๆ แต่ก็ทำให้หนูได้เรียนรู้อะไรหลายๆอย่างทั้งการทำงาน การอยู่ร่วมกัน ทำให้หนูมีความอดทนมากขึ้น ขอขอบคุณจริงๆค่ะ

เจอกันปีหน้า Bye....Bye

คำแนะนำและข้อควรปรับปรุงสำหรับค่ายต่อไป

สำหรับคำแนะนำคงไม่มีเพราะว่าคิดว่าดีอยู่แล้ว

เบ็รียว

จากผู้ร่วมค่าย

21.30 น.ของวันที่ 8 มี.ค.49 คือเวลาออกเดินทางจาก กทม.ไปจังหวัดเชียงใหม่เพื่อร่วมเข้าค่ายคอบเด็กสร้างบ้านครั้งที่ 2 ที่ House of Hope หรือบ้านแห่งความหวังใช้เวลาประมาณ 10 ชั่วโมง ก็เดินทางถึงจุดมุ่งหมาย เมื่อไปถึงบ้านแห่งความหวัง ก็พบกับพี่ทัศน ซึ่งเป็นผู้ดูแลและเป็นเจ้าของโครงการของที่นี่ ได้รับการต้อนรับและเชื้อเชิญที่เป็นมิตรอย่างดียิ่ง หลังจากนั้นในตอนเย็นได้พบกับน้องๆซึ่งเริ่มทยอยกลับมาจากโรงเรียน เรายังจำได้ดี น้องคนแรกชื่อน้องอริสา ที่เราทักทายและพูดคุยด้วย สุดท้ายจบด้วยการรุมล้อมของน้องๆกว่า 5 คน เกิดความประทับใจในเวลาอันรวดเร็วกับความน่ารักและความเป็นกันเองของเหล่าละอ่อนทั้งหลาย ตั้งแต่นั้นจนถึงวันนี้วันที่ 21/3/49 เวลา 05.30 น. เราเดินทางกลับถึงหมอชิต กทม. อีกครั้ง เรา รู้สึกว่าเวลาเกือบสองสัปดาห์ช่างรวดเร็วเหลือเกิน รู้สึกเหมือนว่าเวลาที่อยู่ที่ค่ายเหมือนเป็นเวลาที่อยู่ในฝันยังงัยงั้น ตลอดเวลาที่อยู่ที่ค่าย เราได้มีโอกาสพูดคุย ทำงาน สนุกสนานเฮฮากับคนญี่ปุ่น น้องๆคนไทยและบรรดาละอ่อนทั้งหลาย ตอนนี้อยอมรับเลยว่าเข้าใจแล้วกับคำว่า “ถึงเหนื่อยเท่าไร ถ้ากำลังใจดี ก็ไม่มีปัญหา” เพราะตลอดการทำงานที่ผ่านมาบางวันก็เหนื่อยแสนเหนื่อย แต่ทุกคนก็ให้กำลังใจกันเป็นห่วงเป็นใยกันและกัน คอยถามว่าเหนื่อยไหม คอยเสิร์ฟน้ำ และร้องเพลงกันบางที่อาจจะเต้นกันด้วยอีกต่างหาก แล้วทำให้มันกลายเป็นอะไรที่สนุกมากๆเลย นอกเหนือจากความประทับใจตอนทำบ้านแล้ว เรายังประทับใจในช่วงเวลาอื่นๆด้วย เช่น เวลากินข้าว เพราะที่นี่ทุกคนต้องกินข้าวพร้อมกัน หรือว่าตอนมนัสการของศาสนาคริสต์ มีการร้องเพลง และการเต้นประกอบจนตัวเราเองยังแอบติดร้องเพลงและเต้นไปด้วยตลอดทั้งค่ายเลย “.....ซูวี่ ซูวี่ ซูวี่ ซูวี่ อุม ปา ปา อายะยา อายะยา.....”

น้องๆที่บ้านแห่งความหวังทุกคนน่ารักมากๆๆเค้ามีความเป็นกันเอง ใสๆ น่ารัก และซื่อมาก จนต้องยกนิ้วให้กับคณะผู้ดูแลที่อบรมสั่งสอนพวกเค้าได้ถึงขนาดนี้

แ๊ะรู้สึกที่ตัวเองโชคดีที่มีโอกาสได้มาค่ายนี้ ได้รู้จักคนมากหน้าหลายตา ได้เห็นในสิ่งที่ไม่เคยเห็น ได้ทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ ได้รู้ว่าภาษาญี่ปุ่นจนเมื่อมือนี้มันเป็นอย่างนี้เอง (พูดไม่รู้เรื่องไง เลยใช้ภาษาไป..กันซะงั้น)

และได้รู้ว่าการที่เราได้ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้กับคนอื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน มันทำให้เรารู้สึกดีจนบอกไม่ถูกเลยทีเดียว

ความประทับใจที่ได้จากค่ายนี้ มันมากมายหลายฉากหลายตอนเหลือเกิน อย่างเช่น ตอนได้เห็นละอ่อน (เด็กๆ)ยกน้ำไปเสิร์ฟพวกผู้ใหญ่ตัวโตที่ทำงานกันอยู่ แล้ว

ถามว่ากินน้ำไม้คะ ไม่รู้คนอื่นเขาคิดยังไงแต่สำหรับแฉะ มันมันชื่นเล็กๆที่แสนจะธรรมดาแต่มันก็ประทับใจจนลืมไม่ลงเลย หรือจะเป็นตอนที่เด็กๆเรียกแล้วบอกว่า อย่าลืมพวกเรานะคะ หรือจะเป็นตอนที่เด็กๆพูดว่า หาอะไรมามัดพี่แฉะไว้พี่แฉะจะได้กลับไม่ได้ มันรู้สึกตื่นตันใจจนแอบน้ำตาไหลเลยแหละ ส่วนชาวญี่ปุ่นต้องบอกตามตรงว่าตอนแรกมันเหมือนกัน เพราะแฉะพูดภาษาญี่ปุ่นไม่ได้เลย แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็ทำให้เราได้สื่อสารกันมากขึ้น และผูกพันกันโดยไม่รู้ตัว ก่อนเดินทางกลับเมื่อวานนี้ พวกเค้ายังช่วยกันทำเซอร์ไพรส์ให้แฉะด้วย ดีใจมากเลยที่พวกเค้าให้ความสำคัญกับเราขนาดนี้ ..อาริงาไต โกไซมัส (แฉะ แฉะ น้ำตาไหลพรากๆ --*--) ส่วนน้องๆคนไทย จากชัยภูมิ ก็ประทับใจมากๆ น้องๆฮาดี ร่วมแรง แข็งขัน และให้ความเป็นกันเองกับพี่มากๆ ขอบใจจ๊ะ ถึงแม้ว่าตอนกลับมาบ้านเกือบจะเสร็จแล้ว แฉะก็ยังไม่ได้หยุดตกแต่งอย่างที่หวังไว้ แต่จะกลับไปดูตอนบ้านเสร็จให้ได้เลย

สุดท้ายขอขอบคุณพี่ๆ staff บ้านแห่งความหวังทุกคน ไม่ว่าจะเป็น พี่ทัศน พี่ประแสง พี่เจ ไพบุลย์ น้องเติ้ล-ตั้ม ป้าๆห้องครัว ป้าพร พี่จิต พี่จุก ที่ช่วยดูแล ให้ความสะดวกสบาย และความบันเทิงความเป็นกันเองกับแฉะตลอด ค่ายที่ผ่านมาคะ สุดท้ายของสุดท้าย ขอขอบคุณ พี่ๆที่ให้โอกาสน้องสาวคนนี้ได้ออกมาดูโลกแห่งความจริงอีกโลกหนึ่งที่มีอยู่ในสังคมนี้จากใจคะ

ขอสัญญาว่าจะกลับไปอีกครั้ง และจะเก็บทุกคนทุกเหตุการณ์ไว้ในความทรงจำตลอดไป
ขอบคุณทุกคนอีกครั้ง....จากใจ

แฉะ(เลิศจันทา สีเหลืองสวรรค์)

ป.ล. ได้มีโอกาสไปเที่ยว “ดอยสุเทพ” ด้วยสวดยมากๆ ขอแนะนำให้ลองไปเที่ยวดูคะแต่คนที่ชอบเมารถก็ต้องป้องกันตัวเองด้วยนะคะ ทางค่อนข้างคดเคี้ยวคะ อ้อ!แล้วก็ “ถนนคนเดิน” อันนี้ขอ recommend เลยคะ ว่าถ้าไปเชียงใหม่ ก็ไปเที่ยวได้นะคะ ดีมากๆเลย ^.^ แต่ว่าต้องมีเวลาเดินดูช้อปปิ้ง3-4 ชั่วโมงนะคะ เพราะของเยอะมากๆ เสียดยว่าตอนที่ไปมีเวลาแป็บเดียวเลยเดินได้ไม่เยอะ
.....ไม่เป็นไร!!!! สัญญาเลยว่าเธอต้องเจอชั้นอีกแน่ๆเลย .. “ถนนคนเดิน” .....